

УДК 351.74+519.72

Вадим Негодченко,

здобувач

Харківського національного університету внутрішніх справ

ЗМІСТ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИХ СПОСОБІВ І ЗАСОБІВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ОБІГУ ІНФОРМАЦІЇ ПІДРОЗДІЛАМИ ІНФОРМАЦІЙНО-АНАЛІТИЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ТА ОПЕРАТИВНОГО РЕАГУВАННЯ ОРГАНІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

У статті розкрито зміст адміністративно-правових засобів забезпечення обігу інформації підрозділами інформаційно-аналітичного забезпечення та оперативного реагування органів Національної поліції України. Аргументовано, що підрозділи організаційно-аналітичного забезпечення й оперативного реагування посідають центральну роль в інформаційно-аналітичному забезпеченні органів поліції, що включає також забезпечення обігу інформації. Окреслено перелік адміністративно-правових засобів забезпечення обігу інформації підрозділами інформаційно-аналітичного забезпечення та оперативного реагування органів Національної поліції України.

Ключові слова: адміністративно-правові засоби, адміністративно-правові способи, інформаційне забезпечення, інформаційно-аналітичне забезпечення, обіг інформації, органи Національної поліції, організаційно-аналітичне забезпечення.

Постановка проблеми. Однією з необхідних умов здійснення діяльності у сфері забезпечення обігу інформації в органах Національної поліції є застосування певних адміністративно-правових засобів обігу інформації.

Незважаючи на те, що поняття «правові засоби» досить часто використовується в законодавстві, у жодному правовому акті не надано його тлумачення або перелік відповідних засобів, що у свою чергу призводить до труднощів, пов'язаних із вибором правових засобів, які можуть бути найбільш прийнятними для вирішення конкретних ситуацій або регулювання певної сфери суспільних відносин, чинне місце серед яких посідають адміністративно-правові засоби забезпечення обігу інформації.

Метою статті є аналіз змісту адміністративно-правових способів і засобів забезпечення обігу інформації підрозділами інформаційно-аналітичного забезпечення та оперативного реагування органів Національної поліції України.

Виклад основного матеріалу. З етимологічної позиції слово «засіб» означає прийом, спосіб, спеціальну дію, що дає можливість здійснити що-небудь, досягти чого-небудь; знаряддя, предмет, сукупність пристроїв для здійснення певної діяльності [1, с. 99; 2, с. 326]. Легко помітити, що загальним для всіх понять, які позначені словом «засоби», є те, що всі вони називають предмети та явища з позиції їх функціонального призначення, можливість використання для вирішення певних завдань.

Натомість у теорії права не склалось єдності думок із приводу категорії «правові засоби»,

яка, звісно, є відправною щодо розуміння поняття «адміністративно-правові засоби».

На думку А.В. Малька, засіб – це з'єднуюча середня ланка між суб'єктом та об'єктом діяння, між ідеальною моделлю мислення й матеріальним результатом. Тому правові засоби є специфічним посередником, що включають як фрагменти ідеального (інструменти, засоби-встановлення: суб'єктивні права, обов'язки, пільги, заборони, заохочення, покарання тощо), так і фрагменти реального (технологію, засоби-діяння, спрямовані на використання інструментів, насамперед акти реалізації прав та обов'язків) [3, с. 360].

В.А. Хропанюк це поняття розглядає в контексті понять «правовий вплив», «правове регулювання», вважаючи, що ці засоби утворюють цілісний, системний юридичний механізм, який забезпечує врегулювання всієї сукупності суспільних відносин, що є предметом правового регулювання [4, с. 244–245]. Система правових засобів, згідно з думкою В.А. Хропанюка, є механізмом правового регулювання, основними структурними елементами якого є норми права, правовідносини та акти реалізації юридичних прав та обов'язків.

Низка авторів вважають правові засоби явищем правової дійсності [5, с. 17–83, 84]. Натомість С.С. Алексеев не погоджується з такою позицією. Так, учений зазначає, що питання правових засобів є не стільки питанням виокремлення в особливий підрозділ тих чи інших фрагментів правової дійсності, скільки питанням їх особливого бачення в певному ракурсі (їх функціонального призначення, ролі як інструментів у вирішенні соціальних завдань). При цьому спроби звести правові засоби до пев-

ного кола правових явищ, до того ж таких, що мають «ненормативний» характер, науковець вважає безпідставними [6, с. 349].

Відповідно, під правовими засобами С.С. Алексєєв розуміє закріплені конституцією, нормами законів або інших правових актів прийоми, способи впливу на суспільні відносини з метою досягнення певного результату. До останніх він відносить юридичні норми, правовідносини, індивідуальні правозастосовуючі веління й приписи, акти правозастосовних органів тощо [7, с. 12–19].

У свою чергу М.Н. Марченко зазначає, що така позиція відображає лише частину істини. Ігнорування в інструментальному підході засобів-діянь і посилання лише на інституціональну сторону розуміння юридичних засобів не дає змогу повністю врахувати всі ті фактори, за допомогою яких можна досягти поставлених цілей. Адже результат неможливо отримати тільки за допомогою субстанціональних явищ, які автоматично не приводять до потрібного ефекту. Потрібні також дії, зусилля, активність, пов'язані з використанням наданих у законодавстві інструментів. Засоби-встановлення та засоби-діяння створюють разом необхідний і самодостатній для досягнення конкретної цілі інформаційно-енергетичний комплекс ресурсів [8, с. 363].

Таке розуміння засобів відповідає поглядам більшості науковців у галузі філософії, згідно з якими категорія «засіб» включає як інструментарій, так і його використання під час отримання бажаного результату [9, с. 161].

Адміністративно-правові засоби є одним із видів правових засобів поряд із кримінально-правовими, цивільно-правовими, дисциплінарними й іншими засобами впливу. Вважаємо неправильним твердження, що термін «правові засоби» в реалізації адміністративних відносин не поширений [10, с. 121]. Навпаки, адміністративно-правові засоби відрізняються найбільшим розмаїттям.

Стосовно змісту адміністративно-правових засобів варто констатувати, що в літературі з приводу цього питання не склалось єдності думок. Серед низки підходів щодо розуміння адміністративно-правових засобів зупинимось лише на деяких із них.

В.К. Колпаков до засобів, які містять у собі адміністративно-правовий метод регулювання, відносить приписи, заборони, дозволи. Приписи – це покладання прямого юридичного зобов'язання чинити ті чи інші дії в умовах, що передбачені правовою нормою. Заборони – це покладання прямих юридичних обов'язків не чинити тих чи інших дій в умовах, передбачених правовою нормою. Дозволи – це юридичний дозвіл чинити в умовах, передбачених нормою, ті чи інші дії або утримуватись від їх вчинення за власним бажанням [11, с. 56–57]. Загалом така позиція повністю відповідає підходу, що запропонований С.С. Алексєєвим стосовно поділу правових засобів на види [12, с. 155].

Автори монографії «Адміністративне право України в сучасних умовах (виклики початку XXI століття)» до складових елементів засо-

бів адміністративно-правового регулювання відносять такі: 1) норми адміністративного права та їх зовнішнє вираження – джерела адміністративного права; 2) публічну адміністрацію; 3) принципи адміністративного права; 4) індивідуальні акти публічної адміністрації; 5) адміністративно-правові відносини; 6) форми адміністративного права; 7) тлумачення норм адміністративного права; 8) методи адміністративного права; 9) процедури реалізації адміністративно-правових норм [13, с. 92–93].

На окрему увагу заслуговує позиція С.А. Подоляки, який дослідив адміністративно-правові засоби забезпечення обігу інформації в органах прокуратури. Адміністративно-правові засоби, на його думку, є методами практичного здійснення цілей, завдань і функцій суб'єкта управління у сфері інформаційного забезпечення органів прокуратури [14, с. 147]. При цьому до адміністративно-правового забезпечення обігу інформації в органах прокуратури України належать такі явища: 1) встановлення зобов'язань; 2) встановлення чітких правил; 3) встановлення обов'язків уповноважених осіб прокуратури щодо інформації; 4) встановлення повноважень; 5) встановлення правових санкцій за порушення інформаційного законодавства; 6) статистичне спостереження; 7) документальний метод; 8) контроль; 9) методи захисту інформації; 10) математичний метод.

Ми не поділяємо викладену позицію автора з певних причин. По-перше, не можна ототожнювати поняття методів і засобів досягнення тих чи інших цілей. Звісно, ці категорії мають багато спільного, проте не є однаковими. Не можна погодитись, що методи постають з адміністративно-правових засобів. Так, під методами діяльності суб'єктів публічної адміністрації необхідно розуміти сукупність засобів, способів здійснення функцій суб'єкта публічної адміністрації, впливу суб'єктів публічної адміністрації на об'єкти публічної адміністрації [15, с. 141]. Тому методи діяльності тих чи інших суб'єктів у сфері адміністративно-правового регулювання являють собою здебільшого наукову категорію, виведення якої ґрунтується на положеннях норм і джерел адміністративного права. Адміністративно-правові засоби також є втіленням норм адміністративного права, проте вони відображають конкретні положення, функціональне призначення якого має сприяти досягненню певного завдання (цілі).

По-друге, є незрозумілим зміст деяких адміністративно-правових засобів забезпечення обігу інформації. Наприклад, викликають сумніви можливість і доцільність розмежування таких адміністративно-правових засобів, як «встановлення зобов'язань» та «встановлення обов'язків уповноважених осіб прокуратури щодо інформації». Незрозумілим є зміст такого засобу, як «встановлення чітких правил», адже адміністративно-правові засоби містяться в нормах адміністративного права, які, як відомо, являють собою санкціоновані державою правила суспільної поведінки. Ще більше нарікань викликає можливість виділення серед адміністративно-правових засобів математичного ме-

тоту. Не зрозуміло, яким чином застосування математичного методу може бути відображене в адміністративно-правових нормах.

Підсумовуючи викладене, під адміністративно-правовими засобами необхідно розуміти сукупність адміністративно-правових норм, які розглядаються з позиції їх функціонального призначення для вирішення певного кола завдань, регулювання відповідних суспільних відносин.

Надзвичайно важливим аспектом у визначенні поняття предмета нашого дослідження є з'ясування специфіки мети його застосування, що полягає в забезпеченні обігу інформації. Розуміння сутності обігу інформації є необхідним напрямом створення умов для формулювання поняття та виокремлення конкретних адміністративно-правових засобів забезпечення обігу інформації.

У законодавстві поняття обігу інформації не надається. Водночас ст. 34 Конституції України проголошує: «Кожен має право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію усно, письмово або в інший спосіб – на свій вибір» [16]. З викладеного постає, що відносини з обігу інформації полягають у збиранні, зберіганні, використанні та поширенні інформації.

Не менш важливим питанням у контексті досягнення мети дослідження є визначення переліку інформаційно-аналітичних підрозділів Національної поліції. У цьому контексті варто погодитись із висновками В.М. Плішкіна, який зазначає, що аналітична робота в органах внутрішніх справ здійснюється всіма підрозділами всіх рівнів, їх галузевими службами, працівниками цих служб у межах їхньої компетенції (функціональних обов'язків) з метою якісного виконання поставлених завдань. Вимоги до організації аналітичної роботи для кожного рівня системи різні у зв'язку з різними завданнями цих органів і їх неоднаковими можливостями. Як складова частина управлінської діяльності аналітична робота притаманна кожному органу, кожному його структурному підрозділу та співробітнику, проте, маючи забезпечувальний характер, вона більш розвинута на рівні Міністерства внутрішніх справ України (далі – МВС України), регіональних управлінь органів внутрішніх справ, де є навіть спеціальні аналітичні підрозділи [17, с. 354]. Зауважимо, що в межах дослідження ми будемо вести мову про інформаційно-аналітичні підрозділи Національної поліції, яка порівняно з ліквідованою міліцією являє собою окремих орган виконавчої влади. Однак з огляду на те, що структура Національної поліції відносно молода, ми будемо ставити знак рівності між термінами «органи внутрішніх справ» та «Національна поліція» в контексті попередніх досліджень, що проводились за цією тематикою.

Підрозділи організаційно-аналітичного забезпечення та оперативного реагування (далі – ОАЗОР) посідають центральне місце в інформаційно-аналітичному забезпеченні органів поліції, що включає також забезпечення обігу інформації. Водночас варто зазначити, що

обіг інформації тим чи іншим способом забезпечується всіма підрозділами й органами Національної поліції. Проте для низки підрозділів завдання та функції у сфері забезпечення обігу інформації є центральними; до таких, поряд із підрозділами ОАЗОР, можна віднести чергові частини та інші підрозділи Національної поліції, які залучені до забезпечення обігу інформації. Розглянемо ці функції більш детально.

1. *Збір інформації про криміногенну ситуацію на території обслуговування Національної поліції.* Підрозділи ОАЗОР реалізують зазначений адміністративно-правовий засіб забезпечення обігу інформації з метою подальшої оцінки й аналізу такої інформації в межах закріплених функцій. Зокрема, відповідно до Положення про Департамент організаційно-аналітичного забезпечення та оперативного реагування Національної поліції України, затвердженого Наказом Національної поліції від 27 листопада 2015 р. № 126, цей департамент здійснює збір, оцінку, аналіз інформації про криміногенну ситуацію в Україні, резонансні кримінальні правопорушення, порушення публічної безпеки й порядку, інші надзвичайні події та заходи реагування на них. Подібна функція на регіональному рівні закріплена також за управліннями ОАЗОР, які повинні проводити збір, оцінку, аналіз інформації про криміногенну ситуацію на території обслуговування, кримінальні правопорушення, порушення публічної безпеки й порядку, інші надзвичайні події та заходи реагування, що вживаються підрозділами головних управлінь (далі – ГУ) для усунення недоліків (пп. 2 п. 1 розділу III Типового положення про управління організаційно-аналітичного забезпечення та оперативного реагування головних управлінь Національної поліції України в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі, областях, м. Києві, затвердженого Наказом МВС України від 22 січня 2016 р. № 39).

Зауважимо, що реалізація цього адміністративно-правового засобу забезпечення обігу інформації в органах Національної поліції підрозділами ОАЗОР нерозривно пов'язана з їх взаємодією із черговими частинами. Так, відповідно до пп. пп. 1.4.1, 1.4.3 п. 1.4 Інструкції з організації діяльності чергових частин органів і підрозділів внутрішніх справ України, направленої на захист інтересів суспільства і держави від протиправних посягань, затвердженої Наказом МВС України від 28 квітня 2009 р. № 181 (далі – Наказ МВС України № 181) [18], їх завданнями є «приймання, реєстрація заяв і повідомлень про вчинені кримінальні правопорушення та інші події, <...> збір відомостей про оперативну обстановку на території обслуговування». При цьому начальник чергової частини безпосередньо забезпечує щоденний збір оперативної інформації.

У свою чергу за управліннями ОАЗОР закріплена функція організації діяльності чергових частин ГУ (на території обслуговування) [19]. У зв'язку із цим необхідно зазначити, що Наказ МВС України № 181, який базується ще на Законі України «Про міліцію», потребує оновлення з метою узгодження його з поло-

женнями Закону України «Про Національну поліцію».

2. *Підготовка інформаційних документів.* Зазначений адміністративно-правовий засіб має на меті забезпечити зберігання інформації в діяльності підрозділів інформаційно-аналітичного забезпечення діяльності органів Національної поліції.

Так, Департамент ОАЗОР готує оперативні зведення та інформаційні документи про кримінальні правопорушення й події, у встановленому порядку здійснює обмін такою інформацією з іншими правоохоронними органами; готує комплексні аналітичні матеріали про стан оперативної обстановки в державі, проекти управлінських рішень щодо підвищення ефективності діяльності поліції з протидії злочинності та зміцнення правопорядку; за дорученням Голови Національної поліції України готує для Президента України, Верховної Ради України, Кабінету Міністрів України, Ради національної безпеки і оборони, Генеральної прокуратури, МВС України, керівництва Національної поліції України та інших зацікавлених органів виконавчої влади із залученням за необхідності структурних підрозділів апарату Національної поліції України аналітичні, інформаційні, довідкові та інші матеріали з питань, що належать до компетенції Національної поліції України; надає інформаційно-аналітичні матеріали керівництву Національної поліції України та Департаменту ОАЗОР із питань виконавської дисципліни в структурних підрозділах Національної поліції України та її територіальних органах.

На управління ОАЗОР покладено підготовку з урахуванням пропозицій і матеріалів підрозділів ГУ такої інформації: комплексної оцінки криміногенної ситуації на території обслуговування за півріччя та рік; узагальнених матеріалів за підсумками роботи засідань колегії та нарад керівництва ГУ; аналітичних довідок про оперативну обстановку на території обслуговування та заходи, що вживаються підрозділами ГУ з метою зміцнення правопорядку; доповідних записок керівництву ГУ з проблемних питань діяльності підрозділів ГУ [19].

Чергові частини також відіграють суттєву роль у реалізації цього адміністративно-правового засобу. Так, оперативний черговий чергової частини формує добові оперативні зведення (пп. 3.6.1 п. 3.6 Інструкції з організації діяльності чергових частин органів і підрозділів внутрішніх справ України, направленої на захист інтересів суспільства і держави від протиправних посягань, затвердженої Наказом МВС України № 181).

3. *Обмін інформацією з правоохоронними органами та іншими органами державної влади.* Так, Департамент ОАЗОР в установленому порядку здійснює обмін інформацією про кримінальні правопорушення й події з іншими правоохоронними органами. У свою чергу однією з функцій управлінь ОАЗОР є обмін інформацією про кримінальні правопорушення та інші не пов'язані з ними події з іншими державними органами влади [19].

Варто зауважити, що в цьому разі для Департаменту ОАЗОР та управлінь ОАЗОР встановлені дещо відмінні положення. Так, якщо Департамент ОАЗОР здійснює обмін інформацією з іншими правоохоронними органами, то управління ОАЗОР здійснюють обмін інформацією із ширшим колом суб'єктів, органами державної влади. Подібне положення, вочевидь, має відображати підвищення активності територіальних органів поліції на місцевому рівні. Однак у такому разі доцільним є доповнення переліку суб'єктів, з якими управління ОАЗОР здійснюють обмін інформацією, органами місцевого самоврядування, що перебувають на території обслуговування.

4. *Інформування керівництва про стан виконання підрозділами Національної поліції покладених на них завдань.* Так, за управліннями ОАЗОР закріплена функція інформування керівництва ГУ про стан виконання підрозділами ГУ покладених на них керівництвом завдань у сфері забезпечення публічної безпеки й порядку, охорони прав і свобод людини, інтересів суспільства та держави, протидії злочинності, а також надання поліцейських послуг [19]. При цьому подібна функція за Департаментом ОАЗОР не закріплена. Водночас місце Департаменту ОАЗОР у системі апарату Національної поліції робить доцільним закріплення за ним функції інформування керівництва Національної поліції про стан виконання підрозділами Національної поліції покладених на них завдань.

5. *Формування та ведення інформаційних ресурсів.* Згідно зі ст. 25 Закону України «Про Національну поліцію» поліція формує бази даних, що входять до єдиної інформаційної системи Міністерства внутрішніх справ України [20]. Відповідно до ст. 26 Закону України «Про Національну поліцію» до них належать такі бази:

1) стосовно осіб, щодо яких поліцейські здійснюють профілактичну роботу;

2) стосовно виявлених кримінальних та адміністративних правопорушень, осіб, які їх вчинили, руху кримінальних проваджень, обвинувачених, обвинувальний акт щодо яких направлено до суду;

3) щодо розшуку підозрюваних, обвинувачених (підсудних) осіб, які ухиляються від відбування покарання або вироку суду;

4) щодо розшуку безвісно зниклих;

5) щодо встановлення особи невідомих трупів та людей, які не можуть надати про себе будь-яку інформацію у зв'язку з хворобою або неповнолітнім віком;

6) щодо зареєстрованих в органах внутрішніх справ кримінальних або адміністративних правопорушень, подій, які загрожують особистій чи публічній безпеці, надзвичайних ситуацій;

7) стосовно осіб, затриманих за підозрою у вчиненні правопорушень (адміністративне затримання, затримання згідно з дорученнями органів правопорядку, затримання осіб органами досудового розслідування, адміністративний арешт, домашній арешт);

8) стосовно осіб, які скоїли адміністративні правопорушення, провадження в справах за якими здійснюються поліцією, тощо [20].

Наказом МВС України «Про затвердження Положення про Інтегровану інформаційно-пошукову систему органів внутрішніх справ України» від 12 жовтня 2009 р. № 436 [21] передбачені створення, порядок функціонування та використання Інтегрованої інформаційно-пошукової системи органів внутрішніх справ (далі – ІПС), під якою необхідно розуміти сукупність організаційно-розпорядчих заходів, програмно-технічних та інформаційно-телекомунікаційних засобів, що забезпечують формування й ведення довідково-інформаційних, оперативно-розшукових обліків, авторизований доступ до інформаційних ресурсів ІПС. Розпорядником ІПС є спеціально створені підрозділи інформаційного забезпечення органів внутрішніх справ, зміст діяльності яких полягає в управлінні ІПС та відповідними складниками системи, контролі за формуванням і підтриманням в актуальному стані інформаційних ресурсів ІПС, наданні користувачам прав доступу до ІПС, веденні їх обліку, вживанні заходів щодо розвитку й удосконалення ІПС.

Зазначимо, що нормативно-правове регулювання функціонування та використання ІПС потребує суттєвого доопрацювання. Насамперед це пов'язано з тим, що відповідний наказ прийнятий ще на основі Закону України «Про міліцію» та не враховує низку положень Закону України «Про Національну поліцію». По-перше, перелік інформаційних ресурсів ІПС, наданий у Положенні про Інтегровану інформаційно-пошукову систему органів внутрішніх справ України, не відповідає переліку інформаційних баз, встановлених Законом України «Про Національну поліцію». По-друге, відповідно до Закону України «Про Національну поліцію» формування баз покладається на Національну поліцію, яка взагалі не згадується в тексті Положення про Інтегровану інформаційно-пошукову систему органів внутрішніх справ України.

Окрім цього, низка завдань у межах такого адміністративно-правового засобу покладені на чергові частини. Так, оперативний черговий чергової частини відповідає за повноту й об'єктивність формування інформаційних даних, видачу оперативних зведень та іншої інформації, введення інформації до бази даних у межах функціонування системи автоматизованого робочого місця чергової частини (пп. 3.6.1 п. 3.6 Інструкції з організації діяльності чергових частин органів і підрозділів внутрішніх справ України, направленої на захист інтересів суспільства і держави від протиправних посягань, затвердженої Наказом МВС України № 181) [18].

6. *Оповіщення населення про виникнення надзвичайних ситуацій.* Цей адміністративно-правовий засіб є одним із завдань чергових частин органів та підрозділів внутрішніх справ, що реалізується в населених пунктах, де не здійснюється цілодобове чергування оперативно-чергових (диспетчерських) служб

органів управління єдиної державної системи запобігання та реагування на надзвичайні ситуації (пп. 1.4.12 п. 1.4 Інструкції з організації діяльності чергових частин органів і підрозділів внутрішніх справ України, направленої на захист інтересів суспільства і держави від протиправних посягань, затвердженої Наказом МВС України № 181) [18].

Висновки

Таким чином, під адміністративно-правовим засобом забезпечення обігу інформації необхідно розуміти сукупність адміністративно-правових норм, які розглядаються з позиції їх функціонального призначення щодо збирання, зберігання, використання й поширення інформації в органах Національної поліції.

До адміністративно-правових способів забезпечення обігу інформації необхідно віднести такі: 1) збір інформації про криміногенну ситуацію на території обслуговування Національної поліції; 2) підготовку інформаційних документів; 3) обмін інформацією з правоохоронними органами та іншими органами державної влади; 4) інформування керівництва про стан виконання підрозділами Національної поліції покладених на них завдань; 5) формування та ведення інформаційних ресурсів; 6) оповіщення населення про виникнення надзвичайних ситуацій.

Незважаючи на те, що було прийнято низку нормативно-правових актів, спрямованих на узгодження діяльності у сфері обігу інформації з новим законодавством про Національну поліцію України, значна частина нормативно-правової бази в цій сфері потребує суттєвого оновлення.

Список використаних джерел:

1. Новий тлумачний словник української мови : [42 000 слів] : в 3 т. / уклад. : В.В. Яременко, О.М. Сліпучко. – 2-ге вид., випр. – К. : Аконіт, 2001–2001. – Т. 1 : А – К. – 2001. – 880 с.
2. Великий тлумачний словник сучасної української мови / уклад. і гол. ред. В.Т. Бусел. – К. ; Ірпінь : ВТФ «Перун», 2003. – 1440 с.
3. Проблемы теории государства и права : [учеб. пособие] / под ред. М.Н. Марченко. – М. : Юристь, 2002. – 620 с.
4. Хропанюк В.Н. Теория государства и права : [учебник для вузов] / Н.В. Хропанюк. – М. : ЛТД, 1996. – 588 с.
5. Пугинский Б.И. Гражданско-правовые средства в хозяйственных отношениях / Б.И. Пугинский. – М. : Юридическая литература, 1984. – 224 с.
6. Алексеев С.С. Право: азбука – теория – философия. Опыт комплексного исследования / С.С. Алексеев. – М. : Статут, 1999. – 712 с.
7. Алексеев С.С. Правовые средства: постановка проблемы, понятие, классификация / С.С. Алексеев // Советское государство и право. – 1987. – № 6. – С. 12–19.
8. Проблемы теории государства и права : [учеб. пособие] / под ред. М.Н. Марченко. – М. : Юристь, 2002. – 620 с.
9. Общество и сознание / пер. с нем. М.Б. Колдаевой ; общ. ред. и вступ. ст. А.К. Уледова. – М. : Прогресс, 1984. – 239 с.

10. Бахрах Д.Н. Административная ответственность / Д.Н. Бахрах. – Пермь : Книжное изд-во, 1966. – 193 с.
11. Колпаков В.К. Административное право України : [підручник] / В.К. Колпаков. – К. : Юрінком Інтер, 1999. – 736 с.
12. Алексеев С.С. Теория права / С.С. Алексеев. – М. : БЕК, 1995. – 320 с.
13. Административное право України в современных условиях (вызовы начала XXI столетия) : [монография] / [В.В. Галушко, В.І. Олефір, М.П. Пихтін та ін.]; за заг. ред. В.В. Галушка. – Херсон : ВАТ «Херсонська міська друкарня», 2010. – 376 с.
14. Подоляка С.А. Административно-правовые способы обеспечения обігу інформації в органах прокуратуры / С.А. Подоляка // Наукові праці МАУП. – 2014. – № 42(3). – С. 146–151.
15. Административное право України : [підручник] / за заг. ред. Т.О. Коломоець. – 2-ге вид., змін. і доп. – К. : Істина, 2012. – 528 с.
16. Конституція України : Закон України від 28 червня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
17. Плішкін В.М. Теорія управління органами внутрішніх справ : [підручник] / за ред. Ю.Ф. Кравченка. – К. : Національна академія внутрішніх справ України, 1999. – 702 с.
18. Про організацію діяльності чергових частин органів і підрозділів внутрішніх справ України, направленої на захист інтересів суспільства і держави від протиправних посягань : Наказ Міністерства внутрішніх справ України від 28 квітня 2009 № 181 // Офіційний вісник України. – 2009. – № 66. – Ст. 74.
19. Про затвердження Типового положення про управління організаційно-аналітичного забезпечення та оперативного реагування головних управлінь Національної поліції України в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі, областях, м. Києві : Наказ Міністерства внутрішніх справ України від 22 січня 2016 р. № 39 // Офіційний вісник України. – 2016. – № 16. – Ст. 400.
20. Про Національну поліцію : Закон України від 2 липня 2015 р. № 58-VIII // Відомості Верховної Ради України. – 2015. – № 40–41. – Ст. 379.
21. Про затвердження Положення про Інтегровану інформаційно-пошукову систему органів внутрішніх справ України : Наказ Міністерства внутрішніх справ України від 12 жовтня 2009 р. № 436 // Офіційний вісник України. – 2009. – № 101. – Ст. 409.

В статтє раскрыто содержание административно-правовых средств обеспечения обращения информации подразделениями информационно-аналитического обеспечения и оперативного реагирования органов Национальной полиции Украины. Аргументировано, что подразделения организационно-аналитического обеспечения и оперативного реагирования занимают центральную роль в информационно-аналитическом обеспечении органов полиции, включая также обеспечение обращения информации. Определен перечень административно-правовых средств обеспечения обращения информации подразделениями информационно-аналитического обеспечения и оперативного реагирования органов Национальной полиции Украины.

Ключевые слова: административно-правовые средства, административно-правовые способы, информационное обеспечение, информационно-аналитическое обеспечение, оборот информации, органы Национальной полиции, организационно-аналитическое обеспечение.

The author of the article reveals the content of administrative and legal means to ensure the circulation of information by the units of information and analytical provision and operative response of the National Police of Ukraine. It has been argued that the departments of organizational and analytical provision and operative response occupy a central role within information and analytical provision of the police agencies, which also includes the provision of the circulation of information. The list of administrative and legal means to ensure the circulation of information by the units of information and analytical provision and operative response of the National Police of Ukraine has been outlined.

Key words: administrative and legal means, administrative and legal methods, information provision, information and analytical support, circulation of information, National Police agencies, organizational and analytical provision.

